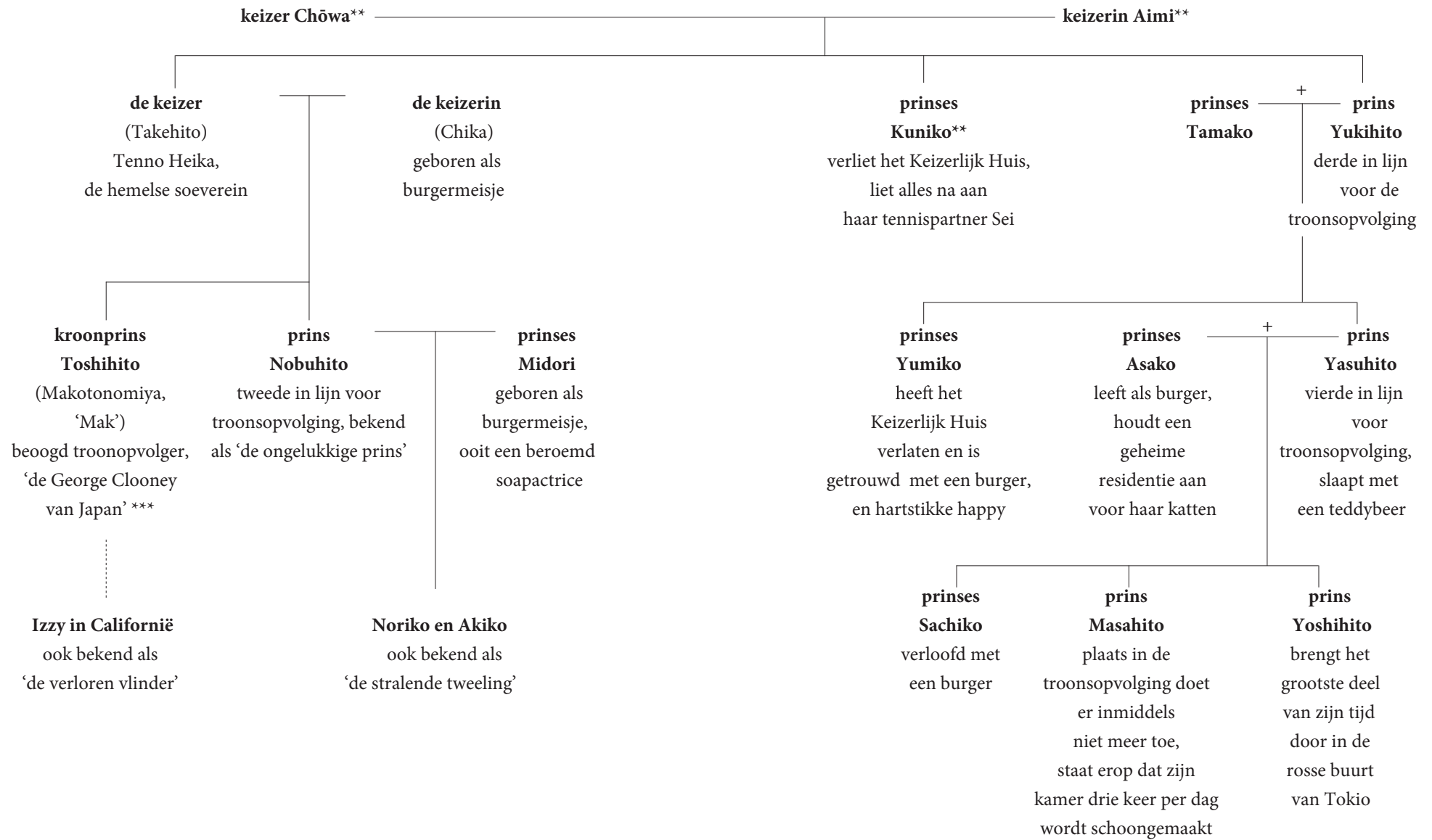


DE KEIZERLIJKE FAMILIE*



* een geannoteerde, officieuze stamboom

** overleden

*** vóór Amal en de tweeling

TOKYO INSIDE

Speciale zomereditie

Er hangt liefde in de lucht!
21 augustus 2022

Als je even met je ogen had geknipperd, zou je het moment gemist hebben. Gisteravond laat stroomde de gebruikelijke menigte de straat op na een *bunraku*-voorstelling in het Nationaal Theater. Een koppel spoedde zich door de menigte en stapte in een zwarte sedan die met draaiende motor langs de stoeprand stond te wachten. Het waren Zijne Keizerlijke Hoogheid Kroonprins Toshihito en zijn meest recente geliefde, de Amerikaanse Hanako Tanaka, moeder van zijn buitenechtelijke kind, 小千 Prinses Izumi. Tijdens de voorstelling zat het stel op algemeen toegankelijke plaatsen. De mensen om hen heen hadden er geen idee van dat de kroonprins in hun midden was.

Dertig dagen geleden arriveerde mevrouw Tanaka via een commerciële vlucht in alle stilte in Japan, met een LeSportsac-weekendtas en Tamagotchi, het hondje van prinses Izumi, een mormel van een onbekend ras (heel wat anders dan de raszuivere shiba inu's waaraan de keizerin de voorkeur geeft). 'Zowel moeder als hond zet het paleis op stelten,' zegt een lid van het paleispersoneel. 'Mevrouw Tanaka wil zich niet laten bedienen door het personeel. De hond vormt een bedreiging en stinkt.'

De kroonprins volgt het voorbeeld van zijn geliefde. Bij evenementen ziet hij af van zwaardere politie-escortes en kiest in plaats daarvan voor ongemarkeerde auto's en verrassingsbezoeken. De keizerlijke vlaggen waarmee de aankomst van

de kroonprins wordt aangekondigd, zijn verdwenen, en de door het Agentschap van de Keizerlijke Huishouding vooraf strak geplande tochten behoren tot het verleden. Een verbluffende breuk met het keizerlijk protocol is dat het stel openlijk aanhankelijk is geweest door in het openbaar elkaars hand vast te houden en in elkaars oor te fluisteren.

Het is geen groot geheim dat het Agentschap van de Keizerlijke Huishouding wenst dat de prins trouwt en een mannelijke erfgenaam voortbrengt om de lijn van opvolging te handhaven. Maar tot de huwelijkskandidaten heeft nog nooit iemand zoals Hanako Tanaka behoord, een Amerikaanse die geen banden heeft met de vroegere aristocratische families van Japan en die, met haar veertig jaar, haar vruchtbare jaren ver voorbij is.

Er is heel weinig bekend over mevrouw Tanaka, behalve dat ze de kroonprins op Harvard heeft ontmoet. Hij was daar in het kader van een eenjarige uitwisseling om Engels te studeren en de taal te oefenen, en zij had een beurs voor biologie. Ondanks haar diploma van een topuniversiteit geeft mevrouw Tanaka les aan een hbo dat toegankelijk is voor iedereen.

‘Ik zie de aantrekkingskracht niet,’ zegt royaltyblogger Junko Inogashira. ‘De kroonprins kan iedereen krijgen. Iedereen.’

Toch heeft de kroonprins zijn voorkeur duidelijk gemaakt. ‘Zijne Keizerlijke Hoogheid is nukkig als het om mevrouw Tanaka gaat. Het moet op zijn manier gaan en anders niet,’ vertelt een lid van het paleis personeel ons. ‘De kroonprins is betoverd.’ Zo betoverd dat hij heeft gebroken met de traditie en heeft toegestaan dat mevrouw Tanaka op het paleisterrein verblijft – *in zijn huis*. Het Agentschap van de Keizerlijke Huishouding zegt dat het allemaal zuiver op de graat is. ‘Mevrouw Tanaka verblijft in het paleis, maar in een apart gastenverblijf.’

HKH Prinses Izumi heeft een voorbeeld aan haar vader genomen. Ze kiest voor slechts één keizerlijke bodyguard en een kleine, ongemarkeerde, keizerlijke auto wanneer ze uitgaat met haar voormalige bodyguard, nu vriendje, Akio Kobayashi. En geïnspireerd door haar moeder draagt ze broeken in plaats van de pastelkleurige jurken die vrouwen uit de keizerlijke familie doorgaans dragen.

Het kan niet genegeerd worden dat alle drie – de kroonprins, mevrouw Tanaka en HKH Prinses Izumi – hun neus ophalen voor keizerlijke tradities.

‘Het Agentschap van de Keizerlijke Huishouding hoopt dat beide romances op niets uitlopen. Ze markeren de dag op hun kalender dat mevrouw Tanaka terugkeert naar Amerika en meneer Kobayashi vertrekt voor zijn opleiding tot officier bij de Japanse luchtmacht. Ze zijn ervan overtuigd dat door de afstand het hart van zowel de kroonprins als HKH Prinses Izumi zal bekoelen.’

Eén keer per jaar, eind augustus, houdt de Asian Girl Gang haar jaarvergadering. Aanwezigheid is verplicht. De agenda is vooraf vastgesteld. Het is een besloten bijeenkomst; alleen diegenen die gezworen hebben de vijf convenanten van de AGG na te leven, mogen aanwezig zijn:

1. AS – altijd snacken.
2. Geheimen maken de band gezonder. (Een van ons schrijft fictie over de Jonas Brothers. Een van ons scheert haar tenen. Iemand anders heeft het toilet bij ons op school zo erg verstopt met maandverband dat er een loodgietersbedrijf moest worden gebeld, waarna de directeur een bijeenkomst organiseerde voor enkel vrouwelijke leerlingen over het op de juiste manier weggooiën van menstruatieproducten – dat was ik; die meid was ik.)
3. Elkaar motiveren en aanmoedigen.
4. Mijn kleren zijn jouw kleren.
5. En ik doe het, als jij het doet.

Ik staar naar mijn drie vriendinnen – Noora, Glory en Hansani – op het computerscherm. Het is de eerste keer dat we de vergadering vanaf verschillende locaties houden, verspreid over de hele wereld, in verschillende tijdzones.

Hier is het acht uur 's avonds. Ik zit helemaal in Tokio, veruit het verst weg van thuis. In het Tōgū-paleis, in mijn nieuwe kamer met zachte wittinten en aardse houtkleuren die zo in de Japanse *Architectural Digest* zou kunnen staan. In New York, waar Noora is, is het vroeg in de ochtend. Ze is er een paar dagen geleden aangekomen om haar intrek te nemen in een studentenhuis van de Columbia University. En nog vroeger bij Glory en Hansani, vier uur 's ochtends (wat het tijdstip betreft hebben zij aan het kortste eind getrokken). Ze zijn allebei aan de west-

kust. Glory is op bezoek bij haar vader in Portland voor ze morgen naar de University of Oregon gaat. En Hansani is nog steeds in Mount Shasta, maar dan in een diner die 24/7 open is, omdat ze in de rimboe woont en haar vader weigert te betalen voor een internetverbinding thuis. Ze vertrekt over een paar dagen naar UC Berkeley. Mijn beste vriendinnen zijn de slimste mensen die er zijn. Er is niets wat deze dames niet kunnen. Ik zweer het, Glory kan zelfs herten van hun ingewanden ontdoen. Hun toekomst staat vast.

En de mijne?

Nou ja, ik probeer dingen op een rijtje te krijgen. Mijn wereld wankelde en werd op zijn kop gezet toen ik er in de lente van mijn laatste schooljaar achter kwam dat mijn vader de kroonprins van Japan is. Van de ene op de andere dag was ik een prinses. Het is moeilijk te geloven, en ik moet er nog steeds aan wennen. Sindsdien woon ik zo'n beetje in Tokio (met één kort uitstapje naar huis, naar Mount Shasta, nadat mijn relatie met mijn bodyguard breed was uitgemeten in de media). En mijn enige doel is mijn vader steeds beter te leren kennen. Meer niet.

Alleen...

Meneer Fuchigami, paleiskamerheer en meedogenloze opperheer, heeft in alle ruimtes in het paleis waar ik kom catalogi van de topscholen van Japan achtergelaten. Hij heeft me zelfs overgehaald morgen naar de University of Tokyo te gaan. Dat is alleen maar de alma mater van mijn vader en opa. Ik voel geen druk, hoor. Nou ja, misschien een beetje. Ik sta in de schaduw van vroegere royals. Het is nog lang geen uitgemaakte zaak. De vraag is dus: tussenjaar of studie? Het antwoord: ik weet het niet. Beide opties vertegenwoordigen een andere richting. Als ik ga studeren in Japan, ga ik verder het prinsessenpad op. Neem ik een tussenjaar, verder weg, dan zou ik de eerste keizerlijke prinses in honderd jaar zijn die níét meteen naar de universiteit gaat.

Ik pak Tamagotchi uit zijn stinkende nest aan het voeteneind van mijn bed en steek mijn neus in zijn pluizige vacht. Hij wurmt zich uit mijn omhelzing en nestelt zich een stukje verderop op het bed. *Stomme hond*. Het enige wat ik wil, is van hem houden en dat hij van mij houdt. Maar goed, na zijn aankomst in Japan en twee weken quarantaine is hij een beetje uit zijn doen.

Er komt een serveerster naar Hansani toe, die een verse kop koffie voor haar inschenkt. De mok damp, en ze vouwt haar handen eromheen. ‘Dank je wel,’ zegt Hansani met een onzekere glimlach tegen de serveerster. ‘Sorry dat ik hier al zo lang zit. Ik beloof dat ik je een flinke fooi zal geven.’ De serveerster zegt dat ze alle tijd mag nemen die ze nodig heeft.

Zo is Hansani. Ze straalt een vibe uit van ‘ik zal gratis het gras voor je maaien’. Ouders zijn dol op haar. Ze wacht heel even tot de serveerster weg is, kijkt dan recht in de camera en zegt: ‘Ik heb amper genoeg geld voor deze koffie. We moeten er een eind aan breien.’

‘We zijn bijna klaar,’ zegt Noora. Achter haar hangt een kalender met plakbriefjes in neonkleuren. Ze is nu al omgeven door schema’s en aantekeningen – zo voelt ze zich het gelukkigst.

Tot dusver hebben we het gehad over: één, hoe we contact houden wanneer we in een andere staat of ander land zijn en in verschillende tijdzones – er wordt volop geappt, en wie beschikbaar is, reageert. Twee, we zijn het er allemaal over eens dat we elkaar in deze overgangperiode emotioneel moeten steunen. Drie, wanneer komen we weer bij elkaar – helaas pas volgende zomer op zijn vroegst. Maar Noora komt me in haar kerstvakantie opzoeken in Japan. Dan zal ik gastvrouw spelen en haar de bezienswaardigheden van Tokio laten zien.

‘We moeten nog een laatste punt bespreken,’ deelt Noora mee.

‘Dit slaat nergens op,’ moppert Glory. ‘We hoeven nummer vier op de lijst niet te bespreken.’ Ze leunt achterover in haar stoel en slaat haar armen over elkaar.

Noora werpt Glory een vuile blik toe. ‘Het laatste punt op de agenda...’

‘We gaan onze laatste vergaderminuten niet besteden aan de discussie welke film met een koppel opnieuw gecast moet worden met twee mannen of twee vrouwen in de hoofdrol,’ onderbreekt Glory haar. Ze draait ons haar wang toe en fluistert: ‘*Titanic*.’

‘Eerlijk gezegd heb ik daar lang over nagedacht. Ik zou *Dirty Dancing* kiezen,’ zegt Hansani. ‘De scène in de rivier? Kom op zeg.’

Een beweging in de gang trekt mijn aandacht. ‘Dames,’ zeg ik, ‘ik vind het heel vervelend om dit baanbrekende gesprek af te breken, maar ik moet gaan.’

‘Wat?’ jammert Noora. ‘Ik heb mijn nominatie nog niet eens ingediend. Ik heb een opstel van wel vijf pagina’s klaar over mijn keus, *The Notebook*.’ Ze houdt een stapel papieren omhoog.

‘Ik hou van jullie allemaal.’ Ik blaas ze een kus toe. ‘Maar jullie hebben het allemaal fout. Het juiste antwoord is *Pride and Prejudice*.’ Ik klap mijn laptop dicht, laat me van het luxueuze bed glijden en loop snel naar de hal, op de voet gevolgd door Tamagotchi.

Mijn moeder draait zich geschrokken om. ‘*‘Zumi. Hoi. Ik dacht dat je bij Akio was.*’

‘Hij zal zo wel hier zijn.’ Ik bekijk haar nauwlettend. Tamagotchi gaat zitten en draait zijn lijfje om op zijn tenen te zuigen. ‘Wat doe je hier?’ De enige kamer voorbij de mijne is die van mijn vader.

Ze legt een gespreide hand op haar borst alsof ze verrast en beledigd is. ‘Ik? Wat ik hier doe?’ vraagt ze, duidelijk om tijd te rekken. ‘Niets. Ik ging naar je vaders kamer. Hij wilde me iets laten zien... een, eh, plant?’

Ik tuit mijn lippen en sla mijn armen over elkaar. ‘Is dat een vraag of zeg je het tegen me?’

Ze zet een hand in haar zij en snuift. ‘Ik hoef mezelf niet te verklaren tegenover jou. Als ik wil...’

Ik steek een hand uit. ‘Omwille van mijn geestelijke gezondheid moet je nu ophouden.’ Ik probeer aan niet-sexy dingen te denken. Honkbal. Tarwe verbouwen. Sokken in sandalen.

Mam slikt een zucht in. ‘Ik ben een volwassen vrouw.’

Dit is mijn moeders tweede reis naar Tokio. De eerste was in juni, en toen zaten we in de semi-crisismodus (dat hele bodyguardschandaalgedoe). Ondanks de chaos was er duidelijk nog steeds een vonk tussen mijn vader en haar. Nadat ze had gezien dat ik hier veilig ben, vertrok ze met de belofte terug te komen. Ik had flink campagne gevoerd om haar eerder te laten terugkeren. *Breng de zomer met me door in Tokio. Dan geef je toch geen les. Zeg dat je komt. Zeg dat je komt. ZEG DAT JE KOMT.* En dat deed ze natuurlijk. Ze kwam in de eerste week van juli aan. Mijn vader en ik pikten haar op van de luchthaven. Zodra ik haar zag, huppelde ik naar haar toe. ‘Oef,’ zei ze, toen ik haar bijna doodknuffelde. We lieten elkaar los, en mijn vader maakte een sierlijke buiging. Zij deed hetzelfde.

‘Mak,’ zei ze zacht, zijn bijnaam als student, een afkorting van Makotonomiya.

‘Hanako,’ zei hij met een gereserveerde glimlach. ‘Ik ben zeer verheugd je weer te zien.’

Tegen de tijd dat we door de buitenwijken van Tokio reden, was mams hand over de autostoel naar die van pap gekropen. Hun vonkje was een vlammetje geworden. Ze was van plan om in een hotel in de buurt te logeren, maar de pers werd al snel onuitstaanbaar. Veiligheid was een punt van zorg. Die van haar en die van mij. Er werd besloten – vooral door mijn vader – dat ze beter in het paleis kon verblijven. Ze verlengde haar reis van twee weken tot drie, en uiteindelijk tot het eind van de zomer.

Zo zie je maar.

Sindsdien zijn mijn ouders sùperverliefd. Een vlammenzee. Ochtendwandelingen in de tuin. Gezellige avondmaaltijden in hoekzitjes. Ik heb ze zelfs betrappt toen ze in de voorraadkamer stonden te knuffelen. En nu dit, een afspraakje om middernacht. Nou ja, niet helemaal middernacht, acht uur ’s avonds, maar dat komt er dicht genoeg bij in de buurt. Al met al is het een hele trip geweest om mijn pragmatische moeder te zien blozen, zwijmelen en haar behoedzaamheid overboord te zien gooien. Ik ben blij voor haar. En voor mezelf.

We hebben een routine ontwikkeld. Mam, pap en ik ontbijten samen. Daar heb ik altijd van gedroomd. Aan tafel zitten en onze dag bespreken – waar we naartoe gaan, met wie we hebben afgesproken, wat er gedaan moet worden – en dan wegsnellen naar onze eigen levens. Mijn vader en ik naar onze keizerlijke plichten. Mijn moeder gaat dan lezen en relaxen, aangezien ze op vakantie is. De meeste avonden komen we weer samen voor het avondeten. Tot lang nadat de tafel is afgeruimd blijven we zitten, en dan vertellen mam en pap me verhalen over hun studietijd. Dat ze elkaar op een studentenfeest hebben ontmoet. Dat pap een stoel voor mam ging halen, omdat hij bang was dat ze zere voeten had. ‘Vanwege haar schoenen, met dikke zolen. Ik dacht dat ze dezelfde pijnlijke aandoening had als mijn oudoom, die soortgelijke hakken droeg,’ bekende mijn vader met een droog glimlachje.

‘Het waren plateauzolen.’ Mijn moeder fronste haar wenkbrauwen. ‘Ik had ze gekocht omdat ik dan langer leek.’

Ik grijnsde breed, en de woorden *ga* en *door* glinsterden in mijn ogen. Mijn vader draaide zich naar haar toe. ‘Je was heel boos op me.’

‘Ik dacht dat je met opzet onbeleefd deed. Je beledigde me en wilde me toen niet in de ogen kijken,’ zei mam, die zich naar hem toe boog. Ik heb gemerkt dat ze van nature naar elkaar toe bewegen, zoals het tij naar het strand.

‘Ik probeerde galant te zijn door je niet aan te staren. Ik vond je... absoluut fascinerend,’ zei hij verwonderd.

Momenten zoals deze zijn een balsem voor een altijd aanwezige pijn. Ik knipper met mijn ogen en zie het gezinsportret dat ik in groep 2 tekende. Mam stond erop, ikzelf ook, en een paarse vormloze klodder was mijn vader. Ik slik. Ik had gedacht dat het genoeg zou zijn te weten wie mijn vader is, maar dat is niet zo. Er is nog steeds een leegte. Ik wil ons. Ik wil het hele gezin.

Sinds gisteren is die pijn twee keer zo hevig. Mam heeft een ticket naar huis geboekt. Over vijf dagen vertrekt ze. Ze moet terug zijn voordat de lessen beginnen aan het College of the Siskiyous, waar ze biologieles geeft. Ik probeer niet stil te staan bij haar vertrek. Bij hoe erg ik haar zal missen. Hoe erg pap haar zal missen.

Nu valt mams blik op iets achter me. ‘Akio,’ zegt ze hartelijk, een beetje te zoetsappig. ‘Hallo. Leuk je te zien.’

Ik draai me om. Hij staat aan het begin van de gang. Heel even staar ik. Koester ik mezelf in hem. Een meter tachtig aan perfectie. Breedgeschouderd. Uit graniet gehouwen jukbeenderen. Doordringende, diepliggende ogen die dwars door me heen branden. Echt het beste wat Japan te bieden heeft. Zijn lievelingsfilm is *Die Hard*. Hij leest alleen non-fictie. En er ligt absoluut een toekomst voor hem in het meten van het gras in zijn tuin om ervoor te zorgen dat elk sprietje precies twaalf centimeter hoog is. *Zucht*. Dat vind ik enorm aantrekkelijk, ook al weet ik niet waarom. Ooit was hij mijn bodyguard, nu is hij gewoon van mij.

Grom.

Tamagotchi gaat voor me staan en ontbloot zijn tanden. Hij haat Akio net zo erg als ik van hem hou. *Houden van*. Hou ik van Akio? Dat weet ik niet. Wel weet ik dat ik om hem geef. En ik weet dat Akio aanvoelt als thuis. Veilig. Comfortabel. Betrouwbaar. Waar ik ook heen ga,

wat ik ook doe, ik ben een boemerang: hij is degene aan wie ik denk en naar wie ik wil teruggaan. Is dat liefde?

Tamagotchi brengt zijn gewicht naar voren. Zijn nekharen gaan overeind staan. Met tot spleetjes geknepen ogen kijkt Akio de hond aan.

Mijn moeder tilt Tamagotchi op. ‘Sst. Wat ben je toch een vreselijke hond,’ zegt ze met een lief stemmetje tegen hem. Hij kronkelt, maar ze houdt hem vast.

Akio maakt een sierlijke buiging. ‘Mevrouw Tanaka.’ Hij komt langzaam overeind en loopt met stille stappen naar voren. Sluipend.

‘Nou,’ zegt mam. ‘Ik zal jullie met rust laten. Een fijne avond.’ Ze ontsnapt met Tamagotchi om een hoek in de gang.

Akio blijft twee centimeter voor me staan. ‘Weet je zeker dat die hond al zijn inenting heeft gehad? En is alles goed met je moeder?’

‘Tamagotchi is helemaal in orde. En mijn moeder ook,’ zeg ik terwijl ik met mijn handen over zijn revers strijk. Hij heeft wel minder formele kleding, maar wanneer hij me komt opzoeken in het paleis draagt hij een jasje en een overhemd met kraag.

Op de een of andere manier manoeuvreer ik hem mijn kamer in. Bij een gelakt dressoir ingelegd met gouden chrysanten blijven we even staan. Er staan lijstjes op, waaronder eentje met een foto van de meiden en mij. Ja, Hansani heeft een mond vol glimmende beugel. Ja, we dragen bij elkaar passende denim outfits. En ja, ik heb een permanentje.

Er staat ook een *waka*, een gedicht, dat Akio voor me heeft geschreven.

Nu begrijp ik het

Het is allemaal zo duidelijk

Tegen de wind, regen en natte sneeuw in

Verloor ik mijn geloof in de liefde

Tot ik de bladeren zag vallen.

Poëzie is een beetje ons ding. Oorspronkelijk waren we aartsvijanden. Akio maakte me gek met zijn schema's, zijn uitstraling, alsof hij zo uit een gothic novel is gestapt, en het feit dat hij twintig centimeter langer is dan ik. Maar nu is onze dynamiek als stel die van een vrolijke prinses en een norske voormalige bodyguard die een veelbelovende piloot wordt

en zich alleen bij dierbaren van zijn zachtere kant laat zien. Daar voel ik me echt prima bij.

Ik kijk Akio plagerig aan, ga dicht tegen hem aan staan en knabbel aan zijn kin. ‘Ben je hier om je gang met me te gaan?’ vraag ik.

Met een smeulende blik in zijn ogen bekijkt hij me van top tot teen. ‘Terwijl Reina toekijkt?’ Hij knikt naar de donkere tuin, waar Reina de omgeving afspeurt. Mijn nieuwe bodyguard draagt een zwart pak en heeft ooit bekend dat ze met enkel haar paardenstaart een man bewusteloos heeft geslagen. Daarom houdt ze haar haar kort.

Ik tuit mijn lippen. ‘Kinky, maar nee.’ Ik had eraan moeten denken de gordijnen dicht te doen. Met een zucht stap ik bij hem weg, en ik loop naar een tafeltje bij het raam. Aan weerszijden staat een stoel, en erop ligt een go-spelbord. Ik grijp de rugleuning van een van de stoelen beet. ‘Revanche?’

Zijn lippen krullen zich tot een flauwe glimlach. ‘Oké.’ Hij laat zijn jasje van zijn schouders glijden en legt de inhoud van zijn zakken naast het bord neer. Telefoon. Sleutels. Portemonnee.

‘Ik ben als eerste aan zet,’ zeg ik terwijl ik een houten bakje met zwarte stenen naar me toe trek.

Akio buigt zijn hoofd en zet het bakje met witte stenen bij zich neer. ‘De verliezer is bij het volgende potje altijd als eerste aan zet.’

Ik heb nog nooit van hem gewonnen. *Tot nog toe*. We hebben het grootste deel van onze zomer samen aan dit tafeltje doorgebracht, in een duel om territorium. Met een glinstering in zijn donkere ogen stelde Akio zorgvuldig een strategie op, om me vervolgens spottend aan te kijken wanneer hij won. Maar vanavond komt zijn schrikbewind ten einde. Vanavond ben ik uit op bloed.

Hij rolt zijn mouwen op. Zijn onderarmen zijn sterk en gespierd. ‘Muziek?’ vraagt hij, en ondertussen scrollt hij door zijn telefoon.

‘Als je belooft niet te zingen.’

Akio's spreekstem is diep en melodieus. Zijn zangstem is het tegenovergestelde, een kruising tussen een blaffende zeehond en meeuwengekrijs.

Zijn gezichtsuitdrukking is speels, bijna jongensachtig. ‘Ik belooft niets.’

‘Dan geen muziek.’

‘Goed dan,’ zegt hij somber.

Het spel begint. Mijn openingszetten zijn agressief. Akio wrijft over een witte steen tussen zijn vingers. ‘Ga je meteen in de aanval?’ mompelt hij.

‘Minder praten, meer spelen,’ kaats ik terug.

Hij klakt met zijn tong, maar zijn ogen stralen geamuseerdheid uit. ‘Altijd de eerste die er voluit voor gaat.’

In acht zetten verover ik twee van Akio’s stenen en bezet ik hun gebied. Zijn goede humeur is verdwenen, en hij buigt zich met een gefronst voorhoofd naar voren – een samoerai die een complot smeedt. Nog zes zetten en dan heeft Akio vijf van mijn stenen veroverd voor zijn gevangenenstapel. Ik plaag hem voortdurend. *Weet je zeker dat je dat wilt doen? Ik zit nu in je hoofd. Tss, dat is de slechtste zet die je kunt doen.* Onze speelstijlen zijn totaal verschillend. Akio is methodisch. Beheerst. Ik ben ongeremd. Ik neem risico’s. Hij is de trekker, ik de duwer.

Anderhalf uur later zijn we klaar. Het is een nipte overwinning. Zwart: vierentwintig punten. Wit: drieëntwintig punten. Een glimlach van oor tot oor duwt mijn wangen omhoog.

‘*Mairimashita.*’ *Ik heb verloren,* zegt hij met een lichte hoofdbuiging.

‘*Arigatō gozaimashita.*’ *Dank je,* zeg ik beleefd om zijn overgave te accepteren.

‘*Arigatō gozaimashita,*’ zegt hij op zijn beurt. Nu de formaliteiten achter de rug zijn, leunt hij achterover in zijn stoel, met de benen gespreid en een verbijsterde uitdrukking op zijn gezicht. Wat is er zojuist gebeurd?

Ik trek mijn onderlip samen, loop om de tafel heen en ga bij Akio op schoot zitten, waarbij ik mijn armen losjes om zijn nek sla. ‘Je bent er kapot van,’ zeg ik. ‘Ik weet hoe graag je wint.’

Hij legt zijn handen om mijn middel. ‘Ja, ik win graag.’ Even is hij stil. Loom strijkt hij met zijn duim over mijn heup. ‘Maar ik vind het leuker als jij wint.’

‘Dat...’ Ik adem in. ‘...is een goed antwoord.’

‘Radijs.’

Ik word warm bij het koosnaampje dat hij voor me heeft. Oorspronkelijk was het mijn codenaam. Ik dacht dat hij de draak met me

stak, nadat ik van een kok op de luchthaven een radijs had aangenomen die in de vorm van een chrysant was gesneden. Ik had tegenover Akio bekend dat ik er een hekel aan had. En wat zei hij? *Een radijs is een formidabele groente. Mijn favoriet, nu we het er toch over hebben.*

Nu kijkt hij me op diezelfde manier aan. ‘Reina is verdwenen.’ Al fluistert hij niet, zijn stem klinkt toch net zo zacht.

We hellen naar elkaar toe. Een nieuwe stilte valt tussen ons in, vol verwachting, zoals voor een onweersbui. Hij kust me en duwt met zijn neus tegen de mijne. Mijn mond zakt open, zacht en klaar. *Gewillig.* Zo dicht bij Akio produceert mijn lijf een stille warmte. We zijn een fusie, twee atomen die botsen.

Vergeet Mount Shasta, mijn geboortestad, waar de Rainbow Gatherers van juni tot en met augustus samenkomen om naakt te zonnebaden, samen te leven en bloemen in hun haar te dragen. Dit jaar vindt de zomer van de liefde plaats in Tokio.